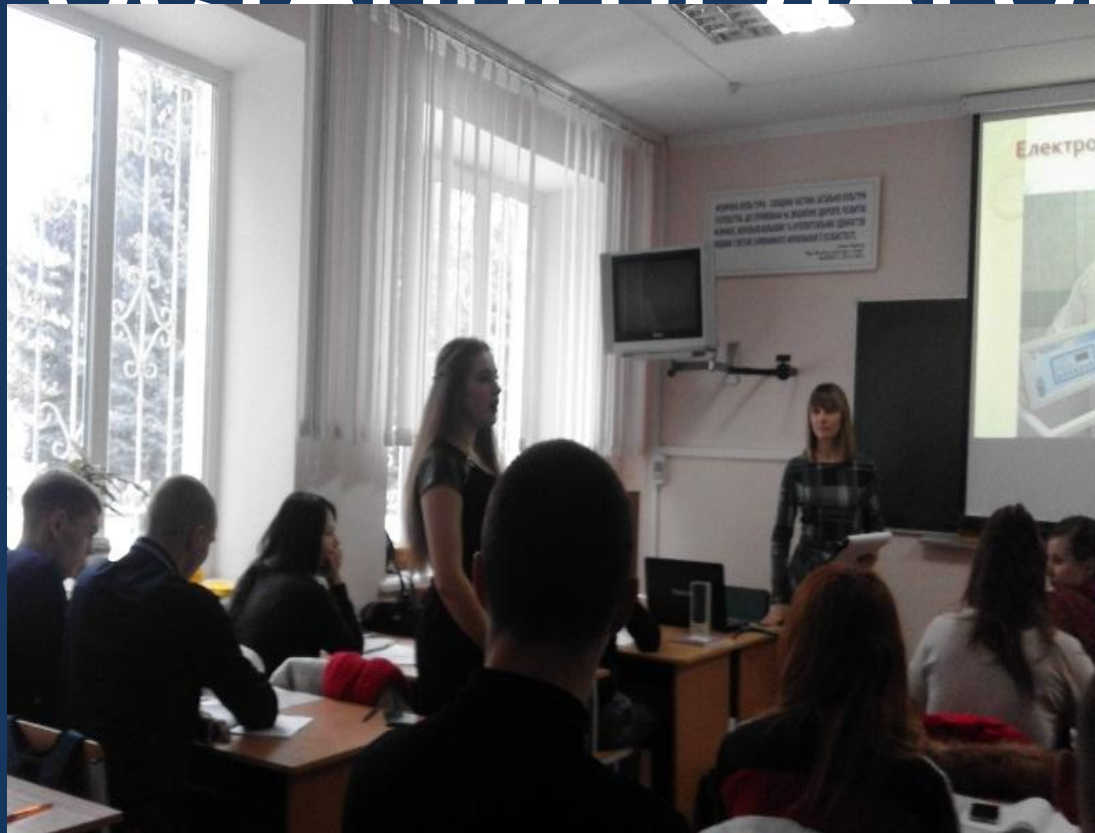
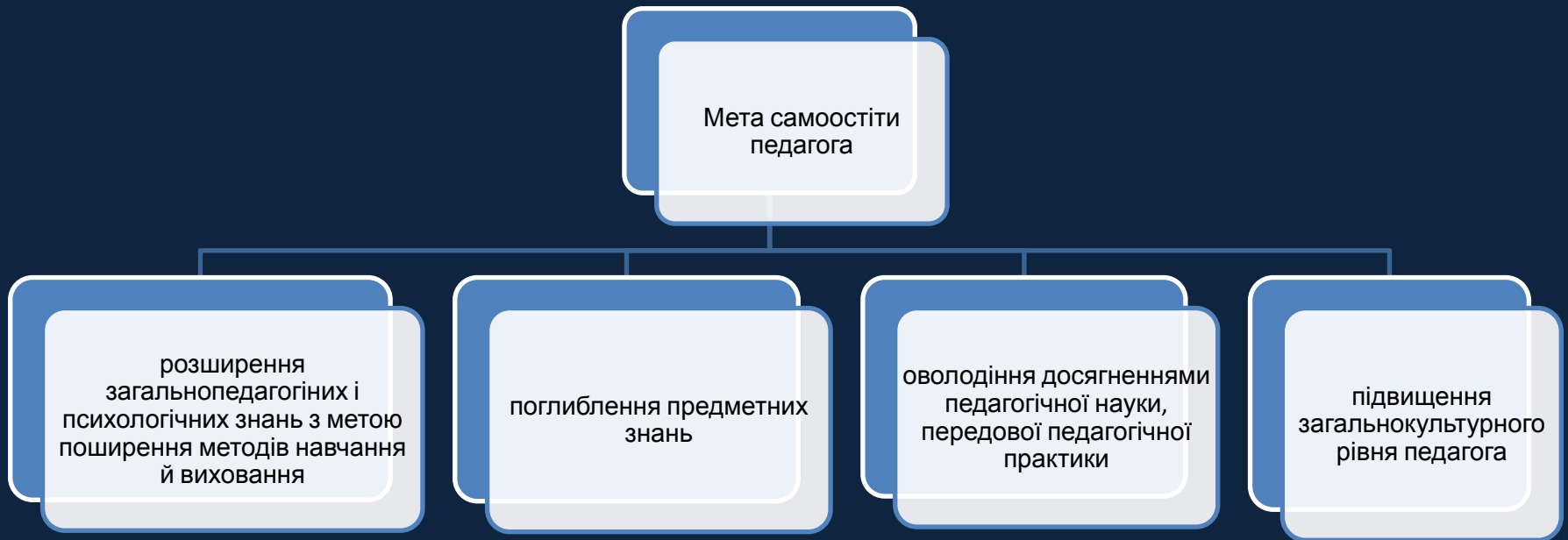

РОЛЬ САМООСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ПРОФЕСІЙНОМУ ЗРОСТАННІ ПЕДАГОГА

Одним із найефективніших шляхів розвитку професійної компетентності, який зумовлює наступність, послідовність післядипломної освіти педагога є самоосвіта, запозичення досвіду майстрів педагогічної справи.

**Мотиви,
що спонукають
педагогів до
самоосвіти:**

- Щоденна робота з інформацією.

У педагога виникає необхідність пошуку та аналізу нової інформації в процесі підготовки до занять, виступу на педагогічній, методичній раді, батьківських зборах, масовому заході тощо.

• Бажання творчості

Педагог – професія творча. Творча людина не зможе рік у рік працювати по тому самому плану або сценарію. Повинне з'явитися бажання більшого: робота для творчої людини повинна бути цікавою як для себе самої так і для її вихованців

• Стрімке зростання сучасної науки.

«В епоху наукових відкриттів соромно користуватися знаряддями кам'яного віку».

- Зміни, що відбуваються в житті суспільства.

Ці зміни, в першу чергу, відбиваються на студентах, формують їх світогляд

• Суспільна думка.

Педагогові не байдуже, який він педагог – професіонал чи непрофесіонал. Просто більшості «поганим» педагогом бути соромно.

• Матеріальне стимулювання.

Педагогічна категорія, думка атестаційної комісії, премії, надбавки, звання й урядові нагороди – усе це залежить від кваліфікації й майстерності педагога. Зрозуміло, що цього не домогтися без постійного засвоєння нових знань.

- Інтерес.

Викладачу просто цікаво. Інтерес може виникати як до тематики так і до власних можливостей «Цікаво, зможу чи ні?».

«Самоосвіта - це цілеспрямована пізнавальна діяльність, керована самою особистістю; придбання систематичних знань у якій-небудь галузі науки, техніки, культури, політичного життя й т.п.

В основі самоосвіти – інтерес матеріалу, яким займається педагог в органічному сполученні із самостійним вивченням.

Що потрібно педагогу для ефективної навчально-викладацької діяльності?

- ✓ Володіти знаннями власного предмету, що викладається
- ✓ Володіти знаннями психології й педагогіки;
- ✓ Мати загальний високий рівень культури;
- ✓ Знати прийоми спілкування, основи моніторингу;
- ✓ Мати велику ерудицію.

Напрямки самоосвіти педагога

- ❖ Професійний (предмет викладання);
- ❖ Психолого-педагогічний (орієнтований на студентів та батьків);
- ❖ Психологічний (імідж, спілкування, мистецтво впливу, лідерські якості тощо);
- ❖ Методичний (педагогічні технології, форми, методи та прийоми навчання);
- ❖ Правовий;
- ❖ Естетичний;
- ❖ Інформаційно-комп'ютерні технології;
- ❖ Інтереси та хобі.

Основою самоосвіти є самостійне добування знань з різних джерел, які викладач використовує в професійній діяльності, розвитку особистості й власної життєдіяльності.

Джерела самоосвіти:

- Телебачення;
- Газети, журнали;
- Література (методична, науково-популярна, публіцистична, художня);
- Інтернет;
- Відео -, аудіоінформація на різноманітних носіях;
- Платні курси;
- Семінари, круглі столи та конференції;
- Майстер-класи;
- Методичні заходи з обміну досвідом;
- Екскурсії, театри, виставки, музеї, концерти.
- Курси підвищення кваліфікації.

Складники процесу самоосвіти педагога

- Вивчати та впроваджувати нові педагогічні технології, форми, методи та прийоми навчання.
- Відвідувати заняття колег і брати участь в обміні досвідом.
- Періодично проводити самоаналіз своєї професійної діяльності.
- Удосконалювати свої знання в області класичної й сучасної психології та педагогіки.
- Систематично цікавитися подіями сучасного культурного, економічного, політичного життя.
- Підвищувати рівень своєї ерудиції, правової й загальної культури.

Орієнтовний план самоосвіти для професійного росту педагога

1. Підвищення якості проведення занять.
2. Розробка й проведення відкритих занять за власними, новаторськими технологіями.
3. Розроблені або видані методичні посібники, статті, підручники, програми, сценарії, дослідження.
4. Розробка нових форм, методів і прийомів навчання.
5. Доповіді, виступи.
6. Розробка дидактичних матеріалів, тестів, наочності.
7. Проведення тренінгів, семінарів, конференцій, майстер-класів, узагальнення досвіду.
8. Розробка пакету тестового матеріалу, занять, посібників у електронному вигляді.
9. Створення комплектів педагогічних розробок.

Розглядаючи самоосвіту, як діяльність і вищу форму активності особистості педагога, не можна забувати, що це діяльність, як і будь яка інша, є своєрідним досвідом, що від природи нікому не даний і яким необхідно оволодіти.

Самоосвіта педагога посідає особливе місце в системі формування його професійної компетентності.

**Педагогічна праця – це нелегкий труд.
Самоосвіта – це не просто слово.
Удосконалюйся та вдосконалюй все навколо!
Знання своїми силами здобудь!
Не зупиняйся, прагни знань і зросту.
Помилки – це не привід для журби.
Якщо ти мрієш справжнім педагогом бути
Шукай, навчайся, та вперед іди!**

